

Lisbeth Friberg "Godt voksen på Mount Everest"

07.09.2020

(Liv Evju) Mandag 7. september arrangerte PUD sitt første medlemsmøte siden mars. Deltakerne hadde meldt seg på, det var satt fram ca 70 stoler, og det var leid inn ekstern ekspertise for å få foredraget «strømmet», dvs. filmet og sendt ut over Internett til de medlemmene som ikke kunne eller ville møte opp. Smitteverntiltakene fungerte utmerket, og publikum var meget disiplinerte.

Lisbeth Friberg fra Svelvik har en spesiell hobby, sammenlignet med de fleste kvinner over 60 – hun dyrker tindesporten. Som fjellklatrer har hun bestemt seg for å bestige de høyeste fjelltoppene i hver av de syv verdensdeler, de såkalte «Seven Summits». I Europa er det Elbrus i Kaukasus, den tok hun i 2010. I 2012 sto hun på Kilimanjaro i Afrika, Aconcagua i Sør-Amerika ble beseiret i 2012/13. Nord-Amerikas høyeste topp heter Denali (tidl. Mount McKinley), den ble beseiret i 2015. Mount Everest-ekspedisjonen fullførte hun i 2017. Etter den besteg hun Mount Vinson, den høyeste fjelltoppen i Antarktis, og den som nå står igjen er Carstenz Pyramid, som ligger på Ny Guinea i Oseania. Den planlegger hun å ta i 2022.

Lisbeth Fribergs påstand var at man ikke trenger å være spesielt godt fysisk trent for å kunne drive med denne typen ekstremспорт, for det viktigste er det mentale. Men hun trener vanligvis fire ganger i uken, så vi andre vil

antagelig mene at hun er bedre trent enn de fleste. I et halvår før neste ekspedisjon trener hun hver dag, pluss at hun øver seg i å fryse ved å gå tynnkledd i lave temperaturer, og går turer med 30 kg stein i ryggsekken. Men altså, 70% av utfordringen går på det mentale, evnen til å holde ut, til å ta utforutsette hindringer og til å vente.

Forberedelsene til hver tur er ekstremt viktig, ikke bare fysisk, men også med hensyn på logistikk og planlegging. Lisbeth Friberg fortalte at det er en myte at klatrerutene langs Everest er fulle av søppel og døde mennesker. De selskapene som driver klatrebusinessen – for det er det det er – er svært nøye på å frakte ned omkomne og rydde avfall fra leirene. Man betaler en lisens for å få lov til å forsøke seg, så kontakter man et klatrefirma og engasjerer guider og bærere. Friberg hadde to guider som hun stolte 100% på. Hun sa at man må være helt innstilt på å gjøre som man får beskjed om. Å venne seg til den tynne luften i slike høyder kan ta mange dager, slik at en ekspedisjon kan ta flere uker, hvis man i tillegg må vente på gode værforhold.

Mount Everest er 8.848 m høy, og fra ca 6500 m må man gå med oksygentilførsel fra en beholder på ryggen. Fra 8000 m regnes som «dødssonen». Friberg opplevde at beholderen hennes gikk tom, og heldigvis oppdaget en av guidene det og fikk skiftet beholder før det var for sent. Selv klarte hun ikke å signalisere at noe var galt. Hun viste også en film fra turen, og noe av det som gjorde mest inntrykk var der hvor hun hadde filmet ned mot føttene sine og vi så hvor sakte hun gikk. Man orker nesten ingen ting i den tynne luften, og samtidig vet man at det er livsfarlig å oppholde seg der for lenge. Temperaturen er på ca 40 minus.

Friberg svarte på et par spørsmål fra salen før møtet ble avsluttet. Etter medlemsmøtet avvirket forsamlingen det utsatte årsmøtet.